

βροχος, μέθυσος. Ὅπωςδὴποτε ἅπασαι αἱ μνημονευθεῖσαι λέξεις τῶν διαφόρων Ἀρίων γλωσσῶν ἐν ἑκατέρᾳ τῇ ρίζῃ δὲν διαφέρουσι πολὺ ἀπ' ἀλλήλων, ἐν ἁπάσαις δὲ ἡ ἀρχ. ἔννοια φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ τοῦ ἡδῦ ποτόν, (οἶνος ἢ μέλι), ἐντεῦθεν δὲ τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς μέθης, εἶτα δὲ τοῦ παράφρονος καὶ τοῦ φρενοβλαβοῦς. Ἡ Φαρ. λ. *μιτάνα* ἔχει πιθανῶς ριζικὴν συγγένειαν πρὸς τὰς μνημονευθεῖσας λέξεις, διετήρησε δὲ μόνον τὴν τελευταίαν σημασίαν, δηλ. τὴν τοῦ παράφρονος.

295) *Μιραπόλι* = ὁ κηρὸς ὁ μέλας, τὸν ὁποῖον ὡς ἄχρηστον πρὸς τὸ ἀνάπτειν μεταχειρίζονται: οἱ βάρπται ἀλείφοντες τὸ νῆμα, ἵνα διὰ τούτου καταστήσωσιν αὐτὸ στερεώτερον καὶ μᾶλλον λειῖον, οἱ δὲ παῖδες μαλακοῦντες αὐτὸ πλάττουσι διάφορα παίγνια, ὡς ἐποίησε τοῦτο καὶ ὁ Λουκιανός, καθ' ἃ διηγεῖται ἐν τῷ «Ἐνυπνίῳ». Οἱ Φαρασιῶται καλοῦσι τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ κηροῦ *βα-ραπούλι*, ἐν ᾧ ἄλλοι Καππαδόκαι καὶ Μικρασιανοὶ ἐν γένει Τουρκόγλωσσοι *πιρεπόλ*, ὀλίγοι δὲ μόνον Καππαδόκαι καὶ Πισίται, ἔτι δὲ Τουρκόφωνοι Ἕλληνες χρῶνται τῇ λ. *μιραπόλ*. Ἐν τούτοις ἡ λ. αὕτη φαίνεται ὀρθότερα καὶ ἀρχαιότερα ὡς τοῦτο μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ Ἄρμεν. *me ghg* = μέλι.

296) *Μορμόρ* = τάφος μνημα παρὰ πλείστοις τῶν Καππαδοκῶν. καίτοι ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ λ. φαίνεται οὐχὶ Ἑλληνική, ἀλλὰ μᾶλλον λείψανόν τι Καππαδοκικὸν ὁμόρριζ. τῷ *smar smarami* (ἴδ. Ἀμάριζα) Ἑλλήν. μέρ-μηρα, μερμαίρω (πρβλ. τὸ Ἑλλ. μνημα, μνημεῖον) οὐχ' ἦττον εἶναι πιθανώτατα παρεφθαρμένη Ἑλληνική λέξις μνημα, μνημόρι, μορμόρι, διότι οἱ Φαρασιῶται, ὧν ἡ διάλεκτος εἶναι ἡ ἀρχαικωτάτη τῶν Καππαδοκικῶν, δὲν λέγουσι *μορμόρ*, ἀλλὰ *μνημόρ*.

